

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 6400/15
09.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца А.А. Из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Вјештица Л. Душан, адвокат из Београда, Др Александра Костића бр. 17 и Градског правобранилаштва града Београда, Београд, ул. Тиршова бр. 3, поднетим против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења туженог број: 46-00-846/2014-13 од 05.02.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. Из ..., ..., ул. ... и В.В. Из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Ђина Станковић, адвокат из Београда, ул. Трише Кацлеровића бр. 24/69, у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе, одржане 08.06.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 09.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈАЈУ.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца А.А. Из ... за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци А.А. Из ..., ул. ..., матични број: ... и Градско правобранилаштво града Београда, Београд, ул. Тиршова бр. 3, да заинтересованом лицу В.В. Из ..., ..., накнаде трошкове управног спора у износу од 51.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијене су као неосноване жалбе Републичког јавног правобранилаштва, чији је правни следбеник Државно правобранилаштво, Градског јавног правобранилаштва града Београда, А.А., ... и Г.Г., ..., изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, број: 46-448/2013 од 22.09.2014. године. Делимичним решењем од 22.09.2014. године, тачком 1. диспозитива усвојен је захтев, враћена имовина и утврђено право својине законским наследницима бившег власника пок. Д.Д., бившег из ..., ..., и то Б.Б. Из ..., село ..., ... са уделом од 1/8 идеалних делова и В.В. Из ..., ..., ул. ..., са уделом од 1/8 идеалних делова

на национализованој непокретној имовини-градском грађевинском земљишту и то: 1.1. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 9а44м²; 1.2. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 1а12м²; 1.3. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 8а06м²; 1.4. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 1а50м²; 1.5. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 60м²; 1.6. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 2а80м²; 1.7. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 5а16м²; 1.8. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 15м²; 1.9. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 1а80м² и 1.10. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., шума 2. класе, површине 2м², све уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., у укупној површини 30а65м², као градско грађевинско земљиште у државној својини Републике Србије, са правом коришћења Г.Г. и обимом удела 1/1, која непокретна имовина је одузета од ранијег власника Д.Д., бившег из ..., ..., на основу решења Одељења за финансије НОО Вождовац, бр. .../1 од 21.01.1960. године и решења НОО Вождовац .../1-60 од 27.11.1960. године, као и градско грађевинско земљиште и то 1.11. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., њива 3. класе, у површини од 1ха25а80м² и трстик-мочвара 2. класе, у површини од 1а60м², површине 1ха27а40м²; 1.12. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., њива 3. класе, површине 12а90м²; 1.13. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., њива 3. класе, површине 10а06м² и 1.14. кат. Парцела ... КО ..., потес ..., њива 3. класе, површине 24а47м², све уписане у лист непокретности број ... КО ..., у укупној површини 1ха74а83м², као градско грађевинско земљиште у државној својини Републике Србије, са правом коришћења А.А., ... и обимом удела 1/1, а која непокретна имовина је такође одузета од ранијег власника Д.Д., бившег из ..., ..., на основу решења СО Вождовац у Београду, 03 број .../64 од 17.02.1964. године. Тачком 2. диспозитива решења одбијен је захтев подносилаца за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника пок. Д.Д. у делу који представља разлику до тражених 1/2 идеалних делова свакој од подносиља захтева, имовине из тачке 1. диспозитива као неоснован. Тачком 3. диспозитива обавезане су Република Србија, као уписани власник непокретности из тачке 1. диспозитива, Г.Г. Из ..., као уписани корисник и Град Београд као ванкњижни носилац права јавне својине на непокретностима ближе означеним у подтачкама 1.1-1.10. диспозитива овог решења и А.А. Из ..., као корисник непокретности ближе означених у подтачкама 1.11-1.14. диспозитива решења, да по правоснажности решења пренесу у сувојину непокретности из тачке 1. диспозитива решења Б.Б. и В.В., свакој са по 1/8 идеалних делова. Тачком 4. диспозитива је одређено да се непокретности из тачке 1. диспозитива решења враћају у судржавину корисницима реституције Б.Б. и В.В. по правоснажности решења, а тачком 5. је наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, по његовој правоснажности, изврши упис права својине у корист Б.Б. и В.В. на непокретностима и са уделима како је то означено у тачки 1. диспозитива решења, а тачком 6. је наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, по његовој правоснажности, изврши брисање свих евентуалних хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима ближе означеним у тачки 1. диспозитива. Тачком 7. диспозитива је констатовано да ће се о преосталом делу за враћање, односно обештећење Б.Б. и В.В. одлучити накнадно кад се за то стекну услови, у складу са законом, док је тачком 8. констатовано да је враћена имовина у слободном промету, те да Република Србија и Град Београд имају право прече куповине приликом првог

отуђења.

Тужбом поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 24.04.2015. године и заведеном у суду под бројем 4 У 6400/15, тужилац А.А. Из ... је оспорио законитост решења из свих законом прописаних разлога наводећи да остаје код свих жалбених навода које сада означава и тужбеним наводима, односно да је земљиште стечено теретно, да је земљиште подлегло конверзији која је захтевана, али због нерада управе није извршена конверзија иако је и даље у току и захтев је нерешен, да је предметно враћено земљиште у јавној својини, да је закључком 03 број 1684/5-64 од 17.09.1964. године СО Вождовац исправљена грешка у решењу од истог датума 03 број 1684/64, којим је предметна непокретност пренета у трајно коришћење кориснику, којим поводом је тужилац уплатио износ од 13.000.000,00 динара у два наврата, тако да је укупно уплаћен износ дана 18.08.1964. године од 9.365.000,00 динара и дана 25.08.1964. године износ од 3.635.000,00 динара, па да је надлежна служба РГЗ извршила конверзију, тужилац би био носилац права својине, због чега тужилац трпи штетне последице. Истакао је да је дана 17.10.2014. године почела примена Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 132/14), који у члану 102. прописује да се право коришћења на грађевинском земљишту претвара у право својине, без накнаде и то даном ступања на снагу овог закона, а упис права својине врши орган надлежан за послове државног премера и катастра, по службеној дужности, тако да се из садржине наведеног прописа види да не постоји ниједан разлог да надлежна служба катастра непокретности не изврши конверзију права коришћења у право својине, по службеној дужности у корист тужиоца који је по сили закона постао носилац права својине на предметној непокретности дана 05.04.2012. године, што је практично потврђено означеним прописом од 17.12.2014. године, а осим тога тужилац је доставио доказ о првобитном привођењу намени предметне непокретности, односно засада плантажног воћа. Указао је да се оспореним решењем не даје одговор на чињеницу да земљиште које је предмет враћања представља градско зеленило по Генералном плану Београда до 2021. године, односно градске шуме које су у јавној својини, као и да земљиште представља задружну својину, односно друштвени капитал тужиоца стечен теретним правним послом за који је законодавац прописао да се такво земљиште не враћа, а због чега није предвидео ни обештећење правних или физичких лица којима се то земљиште сада одузима и враћа бившим власницима, односно њиховим наследницима. Из ових и других разлога ближе образложених у тужби, а који такође представљају поновљене жалбене наводе, предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење туженог органа, број 46-00-00846/2014-13 од 05.02.2015. године и решење првостепеног органа број: 46-448/2013 од 22.09.2014. године и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе и за судске таксе по важећој ТТ, по одмерењу суда.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.05.2015. године и заведеном у суду под бројем 13 У 6838/15 тужилац Градско правобранилаштво града Београда је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога наводећи да из садржине Информације о локацији Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Града Београда IX-06 3504-4097/2013 од 11.12.2013. године произлази да је према Генералном плану Београда 2021 ("Службени лист града Београда", бр. 27/03...63/09), земљиште обухваћено катастарским парцелама ..., ..., ..., ...,

да суд тужбе одбије као неосноване, а поред захтева за трошкове истакнутог у одговорима на тужбе, истакла је и захтев за трошкове приступа на јавну расправу у износу од 18.000,00 динара по АТ.

Како се наведеним тужбама заведеним у уписнику Управног суда под бројем 4 У 6400/15 и 13 У 6838/15, побија законитост истог решења туженог органа број: 46-00-846/2014-13 од 05.02.2015. године, суд је из разлога економичности и целисходности спојио поступке ради вођења јединственог поступка и доношења одлуке под пословним бројем 4 У 6400/15, применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

По разматрању навода тужби, одговора на тужбе, свих списа ове управне ствари и речи пуномоћника заинтересованог лица В.В. изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредби члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења Б.Б. и В.В. Из ... су дана 16.01.2013. године поднеле захтев заведен под бројем 46-.../2013 за враћање и обештећење имовине одузете пок. Д.Д. и то градско грађевинско земљиште на територији Градске општине Вождовац, све у КО ..., ближе описано у диспозитиву ожалбеног решења. Поступајући по захтеву, првостепени орган је утврдио да на кат. Парцелама ... и ..., уписаним у КО ... као својина Републике Србије, корисника Г.Г. нема изграђених грађевинских објеката високоградње, нити других грађевинских објеката било које врсте, да су све под вегетацијом-белогорична шума (претежно багрем, прорасло жбуњем), те да нису уочени видљиви делови подземних инсталација (шахтови, стубови електричне или телеграфске везе или сл.), као и да је на кат. Парцелама ... и ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., уписаним у Лн ... КО ... као државној власништво РС, корисника Е.Е. нема изграђених грађевинских објеката било које врсте, да су под вегетацијом-траве и гајене културе (поврће), док на кат. Парцели ... постоји један објекат уписан у Лн ... као објекат број 1 држаоца Ж.Ж. који је поднео захтев за легализацију. На парцелама постоји укупно 8 дрвених стубова (електровода) којима је Ж.Ж. довео струју до свог објекта. На кат. Парцели ... КО ... која је у Лн ... КО ... уписана као државна својина РС са правом коришћења А.А.а нема изграђених грађевинских објеката високоградње, нити других грађевинских објеката било које врсте, да је цела под вегетацијом, од чега је половина парцеле (југозападни део и рубни северни и североисточни део), под коровом и жбуњем, док је друга половина под ливадам, да на њеном западном темену (на међној линији) постоји један високонапонски електрични стуб (четворокраки, метални, решеткасти), те да на парцели нису уочени други видљиви надземни делови инсталација и водова, као и да са западне стране постоји колски прилаз парцели (локални асфалтни пут), док је у односу на кат. Парцелу ... КО ..., уписаној у Лн ... као државно власништво РС са правом коришћења А.А., констатовано да је та парцела потпуно неизграђена, да је цела под густим жбуњем и коровом, те да се са југозападне стране граничи са локалним потоком. Кат. Парцела ... КО ..., уписана у Лн ... као државно власништво РС, корисника А.А. потпуно је неизграђена, приближно 1/2 парцеле (североисточна), под

жбуњем и коровом, а да је друга половина (југозападна) под ливадом. Кат. Парцела ... КО ..., уписана у Лн ..., као државно власништво корисника А.А. потпуно је неизграђена, под ливадом је, осим мањег дела на североисточној страни где се налази жбуње и коров. Увидом надаље у исправе достављене уз захтев и у току поступка, као и исправе прибављене по службеној дужности, таксативно наведене у образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је утврдио да је земљиште на кат. Парцелама ... и ... КО ... подобно за враћање у натуралном облику законским наследницима бившег власника, на основу одредбе члана 23. став 1. Закона о враћању одузете имовине, будући да се налази у својини обвезника враћања, односно ванкњижној јавној својини Града Београда који је своје право јавне својине стекао даном ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, применом члана 100. став 2. истог закона, а не ради се о земљишту које је изузето од враћања, у смислу одредби члана 18. и члана 22. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, с обзиром да на том земљишту нема никаквих грађевинских објеката било које врсте, при чему то земљиште улази у састав заштићеног подручја Ћ.Ћ., али не представља културно добро од изузетног значаја, нити се на њему налазе јавне површине (што произлази из садржине достављеног листа непокретности ... КО ...-наведено земљиште није уписано као земљиште на коме се налазе јавне површине: улица, трг, парк итд, већ као шума 2. класе), па како је наведено земљиште уписано у листу непокретности као државна својина Републике Србије, иако је постало јавна својина Града Београда, ступањем на снагу Закона о планирању и изградњи, то је одлуком наведеном у тачки 3. диспозитива решења обавезао поред Града Београда као неспорног носиоца права јавне својине и Републику Србију, као уписаног власника и Г.Г., као уписаног корисника да предају у сусвојину и судржавину непокретности наведене у подтачкама 1.1.-1.10. диспозитива решења како би одлука органа по правоснажности била подобна за упис, нашта, у складу са одредбом члана 49. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу подносиоци захтева неспорно имају право. Што се тиче парцела ..., ..., ... и ..., све у КО ..., а које су решењем Скупштине општине Вождовац, 03 број: .../64 од1964. године одузете и дате на коришћење А.А., у сврху подизања плантажног воћњака-јабучара према Генералном урбанистичком плану Града Београда, првостепени орган је утврдио да те парцеле нису мењале бројеве, да су уписане у Лн ... КО ..., као градско грађевинско земљиште у државној својини Републике Србије, корисника А.А. и обимом удела 1/1, те да не постоје сметње за враћање овог земљишта, јер се на том земљишту не налазе данас јавне површине, како произлази из садржине Листа непокретности ... КО ... у коме ово земљиште није описано као земљиште на коме се налазе јавне површине, већ као њива 3. класе, односно део кат. Парцеле ... и као трстик-мочвара 2. класе, да ово земљиште није ушло у састав Ћ.Ћ., нити је на њему предвиђена изградња објеката јавне намене, а не постоји ни правоснажно решење о локацијској дозволи. Првостепени орган је закључио да чињеница да је наведено земљиште планским документом предвиђено за јавне површине-паркове и јавно зеленило-градске шуме, не представља разлог који искључује враћање истог у натуралном облику, сходно одредби члана 22. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, будући да се на том земљишту нису налазиле јавне површине у тренутку ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, нити су се јавне површине на наведеном земљишту налазиле у тренутку увиђаја спроведеног 26.05.2014. године. Осим тога, ово земљиште наведено у подтачкама 1.11-1.14.

диспозитива решења не налази се ни на списку парцела из Закључка Владе Републике Србије, број 351-843/2012 од 06.02.2012. године, број 46-734/2012 од 06.02.2012. године, број 46-734/2012 од 06.02.2012. године, број 46-804/2012 од 06.02.2012. и број 351-842/2012 од 06.02.2012. године, односно те парцеле нису предвиђене за изградњу објеката у функцији реализације пројекта економског развоја, објеката за социјално становање чији је инвеститор градње Република Србија. Првостепени орган је оценио да чињеница да је А.А. за земљиште које јој је дато на коришћење исплатила одређену накнаду, није од утицаја на враћање предметног земљишта јер А.А. није стекла право располагања, већ право коришћења на земљишту, што јасно произлази из решења СО Вождовац, 03 број .../64 од1964. године, решења Одељења за финансије СО Вождовац, 03 број .../1-64 од1964. године, као и из садржине Листа непокретности ... КО ... у коме наведено земљиште није уписано као задружна својина, да би ти наводи били од утицаја у смислу одредбе члана 15. став 1. и члана 25. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, већ је уписано као државна својина Републике Србије. Првостепени орган није прихватио ни наводе корисника А.А. да је поднет захтев за конверзију права коришћења у право својине, пошто задруга не представља лице из члана 104. Закона о планирању и изградњи коме је земљиште дато ради изградње и које то своје право може конвертовати у право својине уз накнаду, а да би се могла применити одредба члана 23. став 5. Закона о планирању и изградњи, тим пре што из поднетог захтева за конверзију произлази да задруга није поднела захтев за конверзију права коришћења у право својине уз накнаду, као лице из члана 104. Закона о планирању и изградњи, већ захтев за конверзију права коришћења у право својине без накнаде, позивајући се на одредбе члана 100. и 101. Закона о планирању и изградњи, иако задруга није правно лице чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, да би се могла применити одредба члана 100. наведеног закона, нити је у питању изграђено грађевинско земљиште, а према Листу непокретности ... КО ..., да би се могла применити одредба члана 101. Закона о планирању и изградњи, него се ради о земљишту за које је непосредним увиђајем на лицу места утврђено да се на њему не налазе објекти, нема садница, не користи се за сврху за коју је задрузи дато, односно уопште се не користи. Утврдивши надаље да су подносиоци захтева Б.Б. и В.В. потомци једног од четворо деце бившег власника Д.Д. и то његовог сина И.И., те да спадају у круг законских наследника из првог наследног реда, због чега су активно легитимисане за подношење захтева за враћање, односно обештећење имовине бившег власника у смислу члана 41. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу којима у складу са одредбом члана 5. став 1. тачка 1. и члана 47. став 5. тачка 2. и члана 47. став 6. истог закона, те члана 8., 9. и 10. Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС", бр. 46/95), припада право на враћање имовине бившег власника у складу са њиховим наследним делом, тј. свакој од њих удео од по 1/8 идеалних делова, првостепени орган је донео одлуку као у тачки 1. диспозитива, док је тачком 2. диспозитива одбио њихов захтев до удела од по 1 идеалне половине за сваку, пошто се подносиоци захтева по праву представљања јављају иза једног од четворо потомака бившег власника, те не постоји основ да им се утврди право у већем обиму од 1/8, док је применом одредаба члана 16., 47., 49. и 62. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу донео одлуку као у тачкама 3., 4., 5., 6. и 8. диспозитива решења. Против овог решења жалбе су изјавили Републичко јавно правобранилаштво, Градско правобранилаштво града

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари донео спорено решење, с обзиром да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да земљиште које је предмет враћања, на катастарским парцелама уписаним у Лист непокретности бр. ... КО ..., шума 2. класе и на катастарским парцелама уписаним у Лист непокретности број ... КО ..., њива 3. класе, није земљиште на коме се налазе јавне површине (улице, тргови, паркови и тд.), није предвиђено за изградњу објеката јавне намене (према Информацији о локацији Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове, Сектора за спровођење планова IX-06 3504-4097/13 од 11.12.2013. године, у складу са Планским актом важећим на дан ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу-Генерални план Београда 2021 “Службени лист града Београда”, бр. 27/03, 25/05 и 63/09), не представља јавну површину за коју је утврђен јавни интерес или издата правоснажна локацијска дозвола у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 6. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09...121/12), већ је предвиђено за јавне површине-паркове и јавно зеленило, градске шуме, те нема сметњи у смислу одредбе члана 22. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), за враћањ земљишта одузетог правном претходнику заинтересованих лица Д.Д. применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта (“Службени лист ФНРЈ”, бр. 52/58).

Суд је ценио наводе тужбе, који представљају и поновљене наводе жалбе да је А.А. у току 1964. године исплатила на рачун СО Вождовац износ од 13.000.000,00 динара, као накнаду за коришћење преузетог земљишта у КО ..., али је нашао да ови наводи не могу утицати на доношење другачије одлуке, будући да ниједном одредбом Закона о враћању одузете имовине и обештећењу није прописана забрана враћања одузетог земљишта за које је корисник земљишта исплатио накнаду за коришћење јединици локалне самоуправе, о чему се правилно изјаснио у оспореном решењу и тужени орган. Нису основани ни наводи тужбе на околност да је А.А. поднела захтев Републичком геодетском заводу за конверзију права коришћења на земљишту које је предмет враћања у право својине, по ком захтеву још није одлучено, а ово зато што Законом о враћању одузете имовине и обештећењу такође није прописано ни да покретање и вођење поступка за конверзију права коришћења у право својине представља сметњу за враћање земљишта бившем власнику, односно његовим законским наследницима. Тим пре, што је земљиште које је предмет враћања, према Генералном плану Београда 2021. намењено за зелене површине-градске шуме, која категорија земљишта није обухваћена чланом 22. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у ком члану су наведене категорије грађевинског земљишта које се не враћају бившем власнику, односно његовим законским наследницима, а међу које не спада земљиште намењено за зелене површине-градске шуме. Исто тако, нису основани ни наводи тужбе да је земљиште које је предмет враћања постало задружна својина јер је стечено теретно и уз накнаду, а с обзиром да се према Листу непокретности број ... КО ... ради о градском грађевинском земљишту у државној својини Републике Србије на коме тужилац А.А. има право коришћења. Из напред наведених разлога, нису основани ни наводи тужбе Градског правобранилаштва града Београда којима се указује на одредбу члана 22. став 3. Закона о враћању одузете

имовине и обештећењу којим је прописано, између осталог, да се не враћа грађевинско земљиште на коме се, у складу са тим законом, налазе јавне површине, будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да земљиште уписано у лист непокретности ... КО ... и ... КО ... није земљиште на коме су се налазиле јавне површине (паркови, тргови, улице) у тренутку ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу нити су се на земљишту означеном под тачкама 1.1-1.14. у диспозитиву ожалбеног решења, налазиле јавне површине у тренутку увиђаја спроведеног дана 26.05.2014. године. Цењени су и сви остали наводи тужби, али суд налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, посебно што представљају поновљене наводе жалбе које је тужени, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), правилно и потпуно оценио, дајући за своју одлуку јасне, темељно образложене и довољне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одлучујући о предлогу тужиоца А.А. садржаном у петитуму тужбеног захтева да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд је нашао да није основан. Наиме, оспорено решење је правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 41. у вези са чланом 46. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужилац А.А., који је трошкове тражио, у овом спору није успео, због чега му право на накнаду трошкова не припада.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица В.В. за накнаду трошкова управног спора, сагласно наведеним одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је применом одредби члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, будући да је заинтересовано лице у вези са овим управним спором имало трошкове за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то на име састава два одговора на тужбе тужилаца, поднете 28.05.2015. године у износу од по 16.500,00 динара за сваки, као и за приступ адвоката на јавну расправу од 08.06.2017. године у износу од 18.000 динара, укупно 51.000 динара, који износ је одмерен сагласно одредбама члана 4. и 14., у вези са Тарифним бројем 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12) у границама захтева истакнутог у одговорима на тужбе и на јавној расправи, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, колико је заинтересованом лицу и досуђено ставом III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 09.06.2017. године, 4 У. 6400/15

**Записничар
Гордана Војновић, с.р.****Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.****За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић****ПТ**